

„Látta és hitt.”

János apostol levelét olvasva gondolataim most János evangéliuma felé szállnak: *„Boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek.”* (Jn 20,29)

Mindennapi életünkben cselekedeteink legtöbbször tapasztalásunkon alapulnak. Valamit megtapasztalunk (anyagi dolgokban, munkánkban, emberi kapcsolatainkban) – azokból leszűrt tapasztalataink vezetnek további cselekedeteinket, életüket. A megszokás.

Mi történik, ha valami váratlan, netán kellemetlen dolog jön közbe, amire nem számítottunk, ami felborítja terveinket? Meglepődünk, idegesek, esetleg dühösekké vagyunk, mert nem tudjuk hirtelen, hogyan kezeljük a váratlan helyzetet. De vajon el tudjuk-e fogadni, hogy a váratlan helyzet (krízis) nem véletlen? Tudunk-e bízni abban, hogy mindez nem történhetett volna meg Istenünk tudta nélkül? Tudunk-e bízni abban, hogy minden megoldódik valahogyan? Ha nem is látjuk a jövőt, bízunk-e Isten gondoskodó szeretetében, hogy velünk van ebben a helyzetben és a jövőben is? Hogy körülményeinket a javunkra alakítja, hogy mindez a váratlan történés is ezt szolgálja? Tudjuk-e, merjük-e életünket, szeretteinket, jövőnket és az ő jövőjüket rábízni a gondviselő Istenre, a mindenkit egyformán szerető mennyei Atya szeretetére? Mert ez a hit! Vagy görcsösen próbáljuk eredeti terveinket a magunk elképzelése szerint megvalósítani? Többször sikertelenül, esetleg a dolgok épp a visszajára is fordulnak, mi pedig dühösekké, csalódottak leszünk...

Vajon melyikünk mondhatja, hogy nem tapasztalta meg Isten gondviselő szeretetét? Ha sok küzdelmen, fájdalomon, csalódáson, kacsaringós mellékutakon keresztül is, de Isten végig velünk volt! Vagyis nem mondhatjuk, hogy nem látunk. Hiszen, ha nyitott szívvel és nyitott szemmel éljük napjainkat, észrevehetjük (számtalanszor) a velünk és bennünk élő, együttérző és szenvedő Krisztust, Szent Lelkének gyengéd vezetését.

Másokkal kapcsolatban: Merünk-e nyitottak maradni, akár egy-egy csalódás után is újra bízni a másik emberben? Minden ellenkező tapasztalatunk ellenére is? Tudjuk-e, merjük-e félretenni előítéleteinket, megbántottságunkat, vele kapcsolatos rossz tapasztalatainkat, beidegződéseinket? El tudjuk-e fogadni, akarjuk-e benne is meglátni a Krisztust?

„Boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek!”

Tehát akkor: Látunk és hiszünk? Vagy látunk, de nem hiszünk? Vagy nem látunk, de mégis hiszünk?...

(és: ... vajon mások – tapasztalataik alapján – tudnak-e bennünk bízni?)

Harmat József, Várpalota